- جې مطلب و مدعا د سړي خدای شي
ناست ولاړ یې همه واړه عبادت شي

- جې د خدای له معرفته خبر نه شوم
معلوم نه مې جې یا دیو یم یا دواب یم

عبدالرحمان بابا

د رحمان بابا صوفیانه شاعري

- عجب نه دی جې د درست جهان ذما شي
جې د درست جهان بادشاه مې بیله شي

- نور جمال د محمد ﷺ په جهان کښې
جې پیدا نه و د آدم او د حوا

- ګوره هسې کردګار دی رب ذما
جې صاحب د کل اختیار دی رب ذما

- که صورت د محمد نه وی پیدا
پیدا کړې به خدای نه وا دا دنیا

د رحمان بابا اخلاقي شاعري

- سرکوزي کلا جې بردې مرغزاري شي

- که سوک تلا د انصاف په لاس کښي درکه
اخیل تش او دبل اس به برابر که

هر چې کر کا د اوربشو غنم غواړي
له خاطره د بېرون کا دغه خیال

د خلیل تر کعبې دا کعبه ده لویه
که آباد کړه څوک ویران حرم د زړه

بې خبري مې ګل په څېر باندي شمېرلې
د زمري په خوله کښې ناست یم فراغت

غفلت هس مناسب نه دي د سپین ږیرو
خوب روا نه دي په وخت د صبح دم

چې په حسن تکبر درنه اوشي
اے رحمانه
نورو خاورو کښې برانه دي
ډبر ګلونه
دا ده ګل غونډي مخونه
به بهول وران شي
مرګ یوسف غونډی ښائست قبر
ته یو ړو

د غصې زهر ئې شهد شول په صبر
د خلیل په خیر آتش پرې ګلستان شو

Scanned with CamScanner

د رحمان بابا عشقیه شاعري

په هجران کښې خیال د یار راسره مل دے
په زندان کښې د یوسف سره اسیر یم

که ئې مخ په زلفو پټ وي باک ئې نشته
ګل په ګنج باندې پرته وي اژدها

همیشه د بېلتانه له غمه لوېم
زه رحمان نعوذ بالله منها

عبد الحمید بابا

۔ لکه سر د پټه په اوږغا نشو نه سپین کا
هسې مالګه د ځمه خندا را غله

۔ خط په مخ د صنم راغلی که
سوزې د شوه په هاله کښې
را بې غابښ په خله کښې زېب کا
که ژاله شوه په لاله کښې
هسې رنګ سحر جادو کړي په نظر د سنبلا سترګو
نه ئې سیال په هند کښې شته دے، نه ثاني ئې په بنګاله کښې
لکه او نښلي مرغه په بست دام د سلو لومو
هسې رنګ پریشانه زلفو کښېو ستم په کشاله کښې
ماو بل عین ئې کښه ګل دے د غنچې په سمن تغښتي
که مې کوټ په ګل اندام وو پیروت په سبزه دوشاله کښې
سر تر پایه غم د هجر لکه نے سورے سورے کړم
ځکه یم مدام دا هسې رنګ په آه او په ناله کښې
که یارغواري هومره ژاره خو درځي عبد الحمیده!
دا په داچې ډېر رنده شي په دریاب نه په ناله کښې

علي خان

چې یار نه وینم دلې په مشغر کېنې
پټوم به له وطنه بسې سر صخ

مشنغر شو کان د زلفو د دلبرو
ځکه نښته په دا ملک د کان د مېنګو

د کونې کوټ به دې بربنزدم رقیب ته
افریدے شوم و مغل ته خبېر نیسم

پلار مې د غنم مینې راو ویست له جنته
زه لا طمعدار د غنم رنګو د وفا یم

سپوږمۍ قبول ترڅان چا پېره کړو ځمه
چې د حسن له تاراجه دې شرمیږي

زړه به ستا غلبیل کېږدو علي احمده
چې مدام و تیرو غشو ته سبر دے

یو روز به دې غلک اوشي علی خانه
چې فلانې تکه د ګرد او غبار تیر شو

Scanned with
CS CamScanner

✓ اے د زړه سلطانه ته د زړه سلطان د چا یې
ستا رنزوران د بر دي وایه ته درمان د چا یې
اوور د انګو د ے سکوک دے پاڅه ګرل سوک دے وسل
اے په مخ اشنه سود د چا یې طاوان د چا یې

✓ شهادت مې ذکه ستا د ترګو ښو ښن شو
چې مې نه رسی دیره د کفن لاس

✓ ذکه نه کوم زېرګې د عشق لا سویا
چې رقیب مې د وائي وائي بورې وا واکه

کاظم خان شیدا

د شیدا نازک مضمون کودن ته لوبي
د هلال رویت د او سپارو شبکور ته

لکه ابر په هس وخت نه شوې بې نمه
هر ساعت زما په سترګو کښې ژړا ده

چې زما په آتشین آه نرم نه شو
زړه دې سخت راته ترسنګ او آهن راوړ

تورې سترګې د شوې ترې په خندا کې
که هندوې د هند لامبي په ګنګا کې

ما کاته ستا دراز قد ته ګلبدنه
د رستار په ځای مې سر پرېوت له تنه

ستا خوارې شونډې نبات دې رقیب مچ دے
سبه به داوې چې د شونډو ئې او شربې

ستا چېشمان چې په ادا سره بالا شي
تور باران د ګویا نښتي په هوا شي

امیر حمزه خان شنواري

د حمزه بابا تصوف یا صوفیانه شاعري:

اشنان یې یوئې خو دا ستا ننداره
هر یو مشین جدا جدا وکړه

وم د اصل سره وصل خو چې بیل شوم
اوس په اخپله خوله د اخپل ځان ته ثناء یم
ما چې ستا ثناء کوله یو بهانه شوم
چې په اخپله خوله د اخپل زان ته ثناء یم

ما او یار که مخامخ کړي پسا حاصل دي
آئینه به آئینې ته مقابل کړه

ما په ورو ننداره کوي و ماته
د کائنات په زړه کښې راز یمه زه

هغه څوک دي چې به حق نه وائي ځان ته
قصوروار په درست جهان کښې یو منظور شو

راشه که ځان وینې آشنا د حمزه مخ ووینه
او نه دي پوره ته کړه حجاب چې زه حمزه ووینم

د حمزه بابا کلام کښې پښتونولي

ما حمزه د پېغور بادہ خاوندہ
په ښاغلي پيمانه کښې د افغان را

وائی اغيار چې د دوزخ ژبه ده
زه به جنت ته د پښتو سره ځم

ما کوز ورته لېمه کړه زما سرنه ټيټيده
شايد چې په الفت کښې هم افغان پاتې کيدم

حسن که غرور لري وقار د مينې هم شته
ستا کوڅې په تندي کښې زما کونجې په شمله کښې

اشنا که په ښکلا کښې د غرور دے د مغل
الفت سره ورارثي د پښتون راکړے دے

عشقه دا ته ئې چې رقيب مي سلامت کړي
کني کيدے شي چې پښتو چرې بدل برپښنو دو؟

قامونه که خبر شول چې پښتو د اسلام محه ده
زمونږه د شملو نه به احرام تيري حرم کښې

Scanned with CamScanner

حمزه یو ښکلي که لا رو بل به راشي
دا حجره کله خالي د میلمنو شوه

د حمزه بابا عشقیه شاعري

عفوه بویه پرېشان دا اشتیاق وم
ما د بل په تېر کښي ښکل کړې زلفې ستا
چې مې خونښې وې پرېشانۍ وس پرېشان یم
ما ءادي د تغافل کړې زلفې ستا

څومره زیرکي په ساده‌ګۍ کښې هم د حسن ده
ته چې په محفل کښې په برادو سترګو راوګوري

یاره چې آسمان ته دې پانه ګوري
سترګې دې زما په مخ کښې نه ګوري
غل د محبت غلط دي نه شي
څوک چې په محفل کښې چاته نه ګوري

حسن خو دے یو خو په بار بار چې مېنیږم
ز د اخپل وجود خوارا اجزا راټولوم

شوګیرې د خپل زنګون د پاسه خوند کا
خو د څوب د پاره ستا زنګون پکار دے

خلاصه به ستا په یو خنداشي آشنا
که افسانه مې د سلګو ډکه ده

مینه مې پنځه شوه اسویلي وي ګله ګله
خو یې شي لړکے به وچیدو لوګے ئې کم شي

Scanned with CamScanner

غني خان

او تپوس د حسن مکوه
سمندر شي ځوک تللے
څوک سوزې په شي رانیو ے
څوک زهرا شي بنګلو ے

په دې زړه کښې مې پټ بروت یو تصویر د ے د جانان
داسې حسن عجیبه د ے چې ئې نه کیږي بیان
د هر چا د سترګو پټ د ے، خو بنکاریږي هر زمان

باغ کښې څوک ګلاب شي څوک شي سروا څوک ورخار ے
څوک د مینز غوټۍ شي څوک قبل د غار ے غار ے
تاج د چا د زرو د چا تاج شي د غمونو
ویش د بل په لاس د ے که ته خاند ے او که ژاړے

ما ویل غني یار څه بے اندازه غوند ے ئې
ادب د ے د کښې کم زبان درازه غوند ے ئې
که سنګ وې که تراش وې که چارېته که بدله
په خپله لار ولاړ ئې بے استاذه غوند ے ئې

- زما بخ د شمعي بخ دے
یا به ورم یا به سوزم
یا به و بخ ته د دریاب زم
یا به پاس د جیبو خوازم
عجب ذه عجیبه لاره عجیبه کاروان روان دے
ما ورستي براو لا بیائي ذه ذم او که نه ذم

Overall, it's good, but do some additions in hameed Baba and also add their lives as well.

Scanned with CamScanner